

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1979/2022
27.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Ракочевећ, адвокат из ..., против туженог „Ниш експрес“ АД Ниш, чији је пуномоћник Весна Лојпур Стојменовић, адвокат из ..., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4325/21 од 18.02.2022. године, у седници одржаној 27.09.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4325/21 од 18.02.2022. године, у ставу првом и трећем изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 3664/20 од 12.07.2021. године, исправљеном решењем истог суда П1 3664/20 од 10.05.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено решење туженог број .. од 29.08.2016. године о престанку радног односа тужиоца, отказивањем уговора о раду број .. од 04.06.2016. године и обавезан тужени да тужиоца врати на рад на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима и да му призна сва права по основу рада почев од 28.09.2016. године, као дана престанка радног односа до дана повратка на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име парничних трошкова исплати износ од 213.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4325/21 од 18.02.2022. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у делу става првог изреке, којим је поништено решење туженог број .. од 29.08.2016. године о престанку радног односа тужиоца, отказивањем уговора о раду број .. од 04.06.2016. године и обавезан тужени

да тужиоца врати на рад и призна му сва права по основу рада почев од 28.09.2016. године као дана престанка радног односа и у овом делу жалба туженог је одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, тако што је одбачена тужба у делу тужбеног захтева којим је обавезан тужени да тужиоца врати на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима. Ставом трећим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати укупан износ од 196.500,00 динара, док је део захтева тужиоца за накнаду трошкова поступка преко овог износа па до у првостепеној пресуди досуђеног износа од 213.000,00 динара, одбијен као неоснован.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужени, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) и утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ревизијом се указује на повреде поступка из тачке 12. ове законске одредбе, што сагласно члану 407. ЗПП не може бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту кондуктер у возилу јавног градског превоза. Оспореним решењем од 29.08.2016. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због више учињених повреда радних обавеза, предвиђених одредбама закона, колективног уговора и уговора о раду. Тужиоцу је стављено на терет да је дана 22.06.2016. године радио без путног налога, да није издао карту једном путнику и да је дана 19.07.2016. године поступио противно својој обавези предавања дневног пазара. Наиме, из Извештаја о спроведеној контроли у возилу јавног градског превоза на линији број ..., ... – ... дана 22.06.2016. године, произлази да тужилац спорном приликом није код себе имао путни налог и да је у возилу затечен један путник без карте. Током поступка је утврђено да је тужени издао путни налог на име тужиоца за дан 22.06.2016. године и да се исти налазио у фасцикли која је стајала на контролној табли код возача, што је својим исказом потврдила и сведок ББ која је у истом возилу обављала рад у смени пре тужиоца и чији се путни налог за тај дан такође налазио на том месту, као и да тужилац није омогућио путнику превоз без издавања карте нити да је то учинио свесно или услед крајње непажње. Такође, за дан 19.07.2016. године тужилац је уплатио пазар у висини који је означен у извештају о дневном пазару за предметни дан који је одштампала машина за издавање карата коју је тужилац користио у раду.

Оценом изведених доказа, а у вези спорних догађаја, нижестепени судови су закључили да не постоји кривица тужиоца за повреде због којих му је престао радни однос код туженог и оспорено решење су поништили као незаконито.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, Врховни суд је оценио да разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Одредбом члана 179. став 2. тач. 1. и 5. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако неавесно или немарно извршава радне обавезе, или ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду.

Сагласно наведеној законској одредби, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом ако запослени учини повреду радне обавезе, при чему је терет доказивања постојања чињеница које формирају отказни разлог на страни послодавца. У конкретном случају, тужени није доказао да је тужилац извршио повреде радних обавеза у вези обављања својих радних дужности. Наиме, супротно тврдњама туженог спорног дана тужилац је радио на основу путног налога издатог од стране туженог за тај дан, а није намерно или услед крајње непажње пропустио да изда превозну карту путнику с обзиром да кондуктер није дужан да проверава да ли путници имају превозну карту (то раде контролори), већ искључиво да се креће по возилу и нуди карте путницима, што је тужилац и чинио, па је правилан закључак судова да нема његове кривице што је у возилу затечен путник без карте. Такође, тужилац за дан 19.07.2016. године уплатио пазар према извештају о дневном пазару за тај дан и према опису послова овог радног места није његова обавеза да контролише исправност дневног извештаја, већ да уплати износ који је наведен, нарочито имајући у виду да је машину за издавање карата, коју је користио у раду, добио од туженог. Нижестепени судови су правилно утврдили да тужилац није учинио ниједну од наведених повреда, јер је у свему поступао према предвиђеној процедури придржавајући се правила пословања, због чега су правилно оспорено решење поништили као незаконито. Имајући у виду утврђено неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Супротно наводима ревизије, тужени није доказао да у радњама тужиоца има његове кривице, а која је неопходан услов да би дошло до повреде радне обавезе, те да је својим поступањем кршио радну дисциплину због чега би могао сносити одговорност.

Из напред наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Тужени није успео у поступку по ревизији, па је одбијен и његов захтев за накнаду ових трошкова.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**